

Nr 59.

Ankom till Riksdagens kansli den 26 maj 1913 kl. 4 e. m.

Betänkande, i anledning av väckta motioner om höjning av inkomst- och förmögenhetsskatten.

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, frih. Trolle *), frih. C. J. Beck-Friis, Trapp, Eklund, Ollas A. Ericsson, Kobb *), Bäckström, Röing, Jespersen, Byström *), Rune, Larsson i Klagstorp, frih. Palmstierna, Knaust *), Källman, Jonsson i Hökhult *), Månsson *) och Söderberg i Hobbörn.

*) Ej deltagit i justeringen av betänkandet.

I två särskilda inom Andra kammaren väckta motioner hava framställtts förslag om höjning av inkomst- och förmögenhetsskatten. I den ena motionen, nr 48 av herr greve *Hamilton*, har hemställtts, »att Riksdagen måtte besluta en höjning med tio procent av den nu utgående inkomst- och förmögenhetsskatten att utgå enligt samma grunder som berörda skatt», och i den andra, nr 183 av herr *Branting*, har föreslagits, »att Riksdagen ville besluta, att för 1914 skall utgå, i den mån så påfordras, särskilt med hänsyn till de kostnader folkpensioneringen måste kräva, en *tilläggsskatt* till inkomst- och förmögenhetsskatten av 20 procent; dock att sådan tilläggsskatt icke påföres enskilda, vilkas taxerade inkomst understiger 3,000 kronor, samt blott utgår med 10 procent av enskilda med taxerad inkomst mellan 3,000 och 6,000 kronor».

Till stöd för det i greve Hamiltons berörda motion framställda förslaget har hänvisats till vad motionären anfört i en av honom samma dag väckt motion, nr 47, i vilken gjorts framställning, i syfte, bland annat, att staten måtte bidraga till avlöning åt lärare vid folkskolor

Utskottet.

och småskolor med nittio procent av fastställda minimilöner samt bestrida utgifterna för ålderstillägg.

Då Riksdagen numera beslutat att icke bifalla sistnämnda motion, har den förutsättning, från vilken motionären i förevarande motion utgått, förfallit.

Till stöd för herr Brantings ovannämnda motion, nr 183, har hänvisats till motiveringen i den av samme motionär väckta motionen nr 182 om höjning av arvsskatten. Beträffande sistnämnda motion har utskottet i redan avlåtet betänkande, nr 57, framhållit, hurusom den samma åsyftade att bereda tillgång till medel, avsedda huvudsakligen dels för en höjning av statens bidrag till den allmänna pensionsförsäkring, varom Riksdagen numera fattat beslut, dels ock för att täcka den minskning i tullinkomsterna, som skulle blivit en följd av ett bifall till den av herr friherre Palmstierna m. fl. i Andra kammaren väckta motionen om, bland annat, nedsättning med 10 procent av flertalet nu gällande tullsatser. Då den form av pensionsförsäkring, som Riksdagen antagit, icke för sitt genomförande krävde, att för närvarande ytterligare medel anvisades, och då vidare sistberörda motion, som numera likaledes vore av Riksdagen avgjord, icke föranlett någon Riksdagens åtgärd, har utskottet i nämnda betänkande funnit, att de förutsättningar, från vilka motionären vid framläggandet av ifrågavarande förslag utgått, förfallit.

Vad utskottet sålunda anfört äger sin fulla tillämplighet jämväl med avseende å nu förevarande förslag.

Under hänvisning till det ovan anförda får utskottet alltså hemställa,

1:o) att förevarande motion, II:48, av greve Hamilton, om höjning av inkomst- och förmögenhetsskatten, icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda; samt

2:o) att förevarande motion, II:183, av herr Branting, om tilläggsskatt till inkomst- och förmögenhetsskatten, icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 26 maj 1913.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.